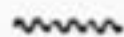

ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΤΗΣ «ΛΟΥΚΙΑΣ»

(Ardon gl'incensi)

Καίουν λαμπάδες, λίβανον
γεμίζει τὸν αέρα.
Μᾶς εὐλογοῦν.—Τὴν χεῖρά σου
ὦ! δός!—Λαμπρά ἡμέρα!
Εἴς' ἐδικός μου!—Εἴμ' ἐδική σου!
ποτέ δὲν θὰ μὲ χάσης.
Αἰ λύπαι μου μαζῇ σου
θὰ εἶν' ἀγαλλιάσεις,
καὶ τέρψις παραδείσου
θὰ μ' εἶναι ἡ ζωή!

ΕΤΕΡΟΝ

(Non mi guardar si fiero)

Τὸ βλέμμα σου ἀστράπτει!
ὕπεγραψα... δὲν βλάπτει·
ὦ! μὴ μ' ἀρπάξης μ' ἄγριον
θυμὸν τὸ δακτυλίδι!
Τοῦ ἀδελφοῦ ἀπάνθρωπος
σκληρότης μὲ προδίδει.
Σὲ ἀγαπῶ...σὲ μόνον...
μ' ἐπαπειλεῖς θυμόνων!

